

community

The New Apostolic Church around the world

04/2018/LV

Aprinča apustulis Markus Fēlbaums pelnītā atpūtā

Levadraksts: dažādas
dotības

Dievkalpojums: mīlestība
viņu starpā ir lielākā

Baznīcas mācība: lūgšana
- neaizstājama visās dzīves
situācijās

New Apostolic Church
International

Dažādas dotības

Mīļie ticības brāļi un māsas,

tik ilgi, kamēr cilvēks tiecas sevi salīdzināt ar citiem, vienmēr tiks akcentētas atšķirības: ādas krāsa, sociālais stāvoklis, nacionalitāte, spējas, turība. Šai salīdzināšanai bieži vien izmanto savas pozīcijas mērauklu: tas, kas ir atšķirīgs, tiek uzlūkots ar neuzticību, vērtēts un dažkārt pat nosodīts.

Dievs neredz cilvēkos tādas atšķirības. Viņš mīl cilvēku tādu, kāds viņš ir. Viņš mīl arī to, kas ir pavisam atšķirīgs no citiem. Šai mīlestībai mēs nevēlamies stāties ceļā. Visiem būtu jāpiedzīvo Dieva mīlestība līdzīgā veidā.

Turklāt mēs vēlamies kopā cīnīties par un ar Dievu. Pasaukti no Dieva, mēs vēlamies Viņam kalpot un priedīgi sludināt evaņģēliju. Šim nolūkam mēs esam cits citam nepieciešami. Mums ir vajadzīgas šīs atšķirības. Mums ir vajadzīgas mūsu tuvākā dotības, un viņam vajag mūsu dotības.

Mēs secinām: atšķirības aizvien ir redzamas. Taču to mēs neuztveram kā šķērslī, tas mums vairs nav pamats nicināšanai vai nosodīšanai. Pieņemot, ka katrs ienes savu artavu Dieva darbā ar savām dotībām, šīs atšķirības dod iespēju visiem kļūt par vērtību.

Kā Kristus pārstāvji mēs vēlamies kalpot cits citam. Savas dotības mēs vēlamies izmantot Kristus baznīcas iekšienē,

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

kalpojot Jēzum. Turklāt mēs izjūtam dziļu pateicību pret visiem kristiešiem, kas no Dieva saņemtās dotības ir ieguldījuši Kristus un Viņa baznīcas kalpošanā kā pagātnē, tā arī tagadnē.

Dotības ir ļoti atšķirīgas, un katrs darbojas ar savām prasmēm un spēku, negaidot samaksu un vienmēr esot mīlestībā pret Dievu un savu tuvāko.

Ar sirsnīgiem sveicieniem

Žans Luka Šneiders

Mīlestība viņu starpā ir lielākā

No Bernes-Ostermundigenes baznīcas dievkalpojums tika translēts uz apriņķa apustuļa aprūpētajām draudzēm

Attēls: Jonas Spengler, Marc Genou

1. Korintiešiem 13, 13:

*„Tā nu paliek ticība, cerība,
mīlestība, šās trīs; bet lielākā
no tām ir mīlestība.”*

Esiet sirsnīgi sveicināti šajā īpašajā dievkalpojumā. Diena ir īpaša arī šim apriņķa apustulim, jo viņš šodien ies pelnītā atpūtā. Protams, šodien nenotiks tikai šī vīra godināšana un slavināšana. Mums šodien ir iespēja pateikties Dievam, kas šajos gados daudz darījis mūsu labā. Mēs pateicamies mīļajam Dievam par svētību, kuru Viņš caur apriņķa apustuļa darbību ir dāvējis mums. Mēs zinām, ka tagad ir sācies jauns posms mūsu ceļā uz debesu valstību, kā tas jau izskanēja kora dziesmā.

Ar automašīnu ir tā, ka tā pēc noteikta laika jāved uz pārbaudi, lai redzētu, vai viss ir kārtībā un vai visi drošības elementi vēl darbojas. Vienmēr ir labāk parūpēties par to iepriekš. Varbūt te iederētos arī pieminēt, ka mēs veicam

sev garīgo inspekciju un tad paskatāties, vai mūsu dvēseles drošības sistēma ir kārtībā. Ļausim šo pārbaudi mūsu sirdīs veikt Svētajam Garam. Vai viss mūsu garīgās dzīves pamatā ir kārtībā? Kas rūpējas par mūsu drošību, ja runa ir par pestīšanu? Tieši tas, ko apustulis Pāvils piemin kā svarīgākos punktus, - tātad ticība, cerība un mīlestība. Es papētīju un konstatēju, ka šeit ļoti sen kāds pirmapustulis ir kalpojis ar šo vārdu. Protams, mēs zinām, ka ticība, cerība un mīlestība ir ļoti svarīgas. Bet, mīlie brāļi un māsas, te tik tiešām tiek runāts par mūsu pestīšanu. Tas ir ļoti svarīgi, lai mūsos ticība, cerība un mīlestība vēl ir atrodamā, kā to vēlas arī mūsu Kungs.

Pirmais, ko piemin Pāvils, ir ticība. Ticība ir ļoti svarīga, jo no tās ir atkarīga pestīšana. Tikai ticība var mūs glābt. Tikai ticība var aizvest mūs pie Dieva. Viss ir atkarīgs no mūsu ticības, un pārējais ir blakus lietas. Pāvils rakstīja, ka ticībā mums jādarbojas, nevis jāskatās. Tas nozīmē: kamēr Kungs vēl nav atnācis, kamēr pestīšanas plāns nav pabeigts, cilvēkam ir jātic. Viņa attiecības ar Dievu bāzējas uz ticības pamata. Kas ir ticība? Ticība ir atziņa, ka ir kaut kas, ko nevar redzēt, ko nevar saprast, ko nevar iztēloties – un tā ir ticība. Ir svarīgi vienmēr apzināties, ka ticība mums ir nepieciešama līdz beigām. Kam mēs ticam? Mēs ticam, ka Dievs ir mīlestība. Tas ir kristietības ticības pamats: Dievs ir mīlestība! Mēs ticam trīsvienīgajam Dievam: Dievam Tēvam, Dievam Dēlam un Svētajam Garam. Šie trīs ir kā viens vesels un ir cieši saistīti cits ar citu. Tā ir mīlestības definīcija - mīlestība ir šīs attiecības, kuras parādās trīsvienībā starp Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Trīs dažādas personas ir kā viens vesels, tās nevar nošķirt, tās ir iekšēji saistītas. Un mēs ticam, ka Dievs ir mīlestība. Trīsvienīgais Dievs ir radījis cilvēku, sakot: darīsim cilvēku pēc savas līdzības. Viņš vēlējās cilvēku ievest šajā kopībā, lai viņam arī būtu daļa pie šīs mīlestības. Taču cilvēks kļuva nepaklausīgs un atkrita no Dieva. Bet Dievs ir mīlestība, un Viņa darbība saistās ar cilvēka novešanu atpakaļ šajā kopībā, lai atkal izveidotos sākotnējās attiecības starp cilvēku un Dievu un lai cilvēks varētu dzīvot pilnīgā kopībā ar trīsvienīgo Dievu.

Mēs ticam Jēzum Kristum. Savā mīlestībā Dievs sūtīja Kungu Jēzu, savu Dēlu, kas bija cilvēks. Jēzus Kristus atklāja savu Tēva būtību, domas un gribu - tam mēs ticam. Mēs redzam Dievu, jo mēs redzam Jēzu Kristu, un, ja mēs klausām Jēzum Kristum, lasām Viņa vārdu, tad tas ir Dieva vārds un Viņa griba. Mēs ticam Jēzum Kristum, kuru Dievs savā mīlestībā sūtīja uz zemi, kur Viņš nesa savu upuri. Tas ir ceļš, ko Dievs savā mīlestībā mums ir devis, lai mēs ietu pie Viņa.

Mēs ticam Dievam, Svētajam Garam, kas ir arī Radītājs. Savā mīlestībā Dievs ir sūtījis Svēto Garu. Svētais Gars tagad darbojas mūsos, lai radītu jaunu radījumu. Viņš vispirms rada jauno cilvēku, Viņš rada pestīšanu. Svētais Gars darbojas un pabeigs Dieva pestīšanas plānu. Dievs šodien ir klātesošs uz zemes caur Svēto Garu, te darbojas Dieva mīlestība. Caur savu Garu Viņš turpina īstenot savu plānu līdz galam, lai ievestu visus cilvēkus kopībā ar Dievu.

Tātad mēs ticam Dievam, kurš ir mīlestība. Mīlestība - tā ir iekšējo attiecību trīsvienība, Dievs vēlas ievest cilvēku šajās attiecībās, tāpēc Viņš ir sūtījis savu Dēlu, lai Viņš nestu upuri. Mēs ticam, ka Dievs arī šodien darbojas savā mīlestībā caur Svēto Garu, kuru nevar redzēt, taču tā ir Dieva darbība - šī Dieva mīlestība. Tam mēs ticam. Mēs ticam arī, ka Dievs savā mīlestībā ir devis baznīcu, amatus

*Mēs gaidām uz mūžīgo godību,
kas ļaus aizmirst visas mūsu
ciešanas un bēdas.*

un sakramentus, mēs ticam apsolījumam, ko Jēzus Kristus ir devis un kuru Svētais gars uztur dzīvu, ka Kungs atkal nāks, ka Viņš uzcel savu valstību un jaunu radījumu visiem cilvēkiem, kuri seko un sekos Jēzum. Tam mēs ticam. Ir svarīgi, ka mēs to vienmēr apzināties. Ticība darbojas pašāvē. Mēs ticam, ka Dievs ir mīlestība, mēs ticam, ka Dieva mīlestība darbosies arī turpmāk un ka Dievs vēlas visiem cilvēkiem dāvēt pestīšanu.

Šodien mēs to nevaram vienmēr redzēt. Bet, kaut arī mēs to neredzam, mēs ticam, ka Dievs mūs mīl. Kaut arī mēs nesaprotam, ko Dievs dara, mēs uzticamies Viņam, jo mēs ticam, ka Dievs ir mīlestība un Viņš darbojas. Kaut arī dažkārt viss iet greizi, mēs tomēr ticam un ļaļamies, ka mūsu Dievs ir tāds, kā mēs ticam. Viņš pestī, Viņš darbojas, lai visi cilvēki tiktu pestīti. Tā ir nākotne. Mēs uzticamies Dieva varenībai, Dievs ir tāds, kā mēs ticam. Ticība trīsvienīgajam Dievam, Jēzum Kristum, Svētajam Garam, baznīcai, amatiem, sakramentiem, mūsu nākotnei - no šīs ticības izaug uzticēšanās, kas ir vissvarīgākais punkts, un visa pestīšana balstās uz to.

Kā otru Pāvils piemin cerību. No ticības izaug cerība. Mēs ticam Dieva nodomam. Mēs ilgojamies pēc tā, mēs gaidām ar nepacietību un gatavojamies tam - tā ir cerības definīcija. Kristīgā ticība vienmēr orientējas uz nākotni. Es jau pirms divām nedēļām Vašingtonā teicu, ka esmu norūpējies, ja tā kārtīgi paskatos uz kristīgo pasauli. Te mēs varam redzēt, ka ticība vēl daudzos ir, bet cerība, nākotne, mūžīgā

Mēs neļausim mūsu kļūdām, nepilnībām vai citu cilvēku viedoklim atņemt mums drosmi.

dzīvība, pirmā augšamcelšanās, vēlāk pestīšana jaunajā radījumā visiem, kurus Kristus kā viņu Kungs būs uzņēmis pie sevis, - šie visi jēdzieni sāk zaudēt savu nozīmi. Pastāv lielas briesmas, ka kristīgā ticība pamazām pārvēršas par ētiku - mācību, kura izplata ētiskās vērtības, mācību, kas skaidro, kā veidot labāku dzīvi. Ētiskās vērtības, protams, ir ļoti labas, tomēr tur, kur ticība nav saistīta ar nākotni, tā kļūst par tradīciju vai morāli, bet nenes pestīšanu. Es patiešām esmu norūpējies par to, lai mēs visi turētos pie cerības.

Mūsu ticība orientējas uz nākotni. Mēs gaidām, ka Dievs savu solījumu izpildīs. Mēs gaidām pestīšanu, kuru Viņš mums sniedz. Un beigu beigās mēs gaidām jauno radījumu. Visi, kas ir Kristu pieņēmuši par Kungu, tad atradīs pestīšanu. Cerība pastāv tāpēc, ka mēs zinām, ka tas notiks. Kungs Jēzus ir teicis, ka Dieva valstība jau ir mūsu vidū, ka

tā ir jau kā šīs valstības ēna. Pāvils šeit saka, ka mēs patlaban spoguļi redzam neskaidru ainu. Mums jau ir priekšstats par godību, par pilnību. Taču tas viss vēl ir neskaidrs. Tomēr mēs zinām, ka tas būs, ka tas taps. Jaunā būtība, kuru Dievs ir mums devis, jau pastāv, taču tā vēl ir tapšanas stadijā. Pestīšana, kuru Dievs vēlas sniegt visiem cilvēkiem, ir jau esoša, taču vienlaikus tā vēl top, to nevar vēl labi redzēt, taču tā nāks, jo tā Dievs ir apsolījis. Dievs ir tāds, kādam mēs esam ticējuši. Viņš nāks, un mēs gatavojamies uz to. Tā ir cerība, kas jau ir esoša, jau mazliet aptverama, taču viss vēl ir tapšanas stadijā, nepilnīgs.

Baznīca nav pilnīga, brāļi, amatnesēji nav pilnīgi, ticīgie arī nav pilnīgi, arī pestīšana nav pilnīga, miers nav pilnīgs un tā tālāk. Viss vēl ir tapšanas procesā. Bet mēs noteikti zinām, ka viss nāks, un mēs gatavojamies tam. Šī cerība palīdz mums palikt noturīgiem, kaut arī pār mums nāk pārbaudījumi un kārdinājumi. Mēs paliekam stipri cerībā, ka ir vērts palikt uzticamiem, jo Dieva valstība nāk un mēs tajā ieiesim un būsīm vienmēr svētlaimīgi un laimīgi. Tikai jāgaida, un ir vērts palikt uzticamam.

Cilvēki mirst, un mums tad kāds saka: lūk, viņš ir nomiris, kāds labums viņam bijis no šīs cerības? Nē, cerība iet pāri nāvei, tā iet daudz tālāk, jo nāve nav tai šķērslis. Mēs paliekam nelokāmi kārdinājumos, kaut arī iestājas nāve, mūsu cerību tā nemaina; viss vēl ir tapšanas stadijā, bet tas notiks! Dievs mums ir apsolījis: ko Es esmu iesācis, to pabeigšu. Kamēr tu tam piekriti, Es ievēdīšu tevi savā valstībā - šī cerība dzīvo mūsos. Tāpēc mēs neatsakāmies no cerības. Kaut arī mēs kītam simt piecdesmit reizi, tikpat daudz mēs atkal pieceļamies un ejam tālāk, jo mums ir šī cerība. Mēs attīrāmies, mēs cināmies tālāk pret grēku, mēs pūlamies to pārvarēt, lai mūsos attīstītos jaunā dzīvība. Mēs nezaudējam cerību. Mēs skatāmies pasaulē un redzam spaidus, netaisnību, daudzu cilvēku posta pilno dzīvi. Mēs arī redzam cilvēkus, kuri ir ļoti tālu no Dieva, sveši Dievam. Te varētu dažreiz zaudēt drosmi. Te daudzi varētu teikt: ko tad dara jūsu Dievs? Mūsu Dievs darbojas caur Svēto Garu, Viņš darbojas pie pestīšanas plāna, lai atpestītu visus cilvēkus. Mēs redzam, ka Svētais Gars darbojas, un Viņš darbosies līdz galam. Ir vērts kalpot Kungam un nest tālāk upuri Viņa darba dēļ, līdzdarboties, jo Viņa plāns ir noteicošais un to neviens nevar apturēt. Tā ir mūsu cerība. Mēs zinām, ka tas notiks, mēs gaidām uz to. Mēs ilgojamies pēc tā un gatavojamies tam. Mēs paliekam pacietībā un cināmies pret grēku. Ir vērts kalpot Kungam, nest upuri. Ir vērts sevi iekļaut Dieva darbā, jo mēs zinām notikumu gaitu un beigas.

Tad vēl pēdējais punkts: tas man šķiet pavisam savādi. Pāvils vispirms piemin ticību, tad cerību un tikai pēc tam mīlestību. Bieži to piemin otrādi, taču tam ir savs pamatojums: ja ticība ir stipra, ja vienmēr ir cerība, tad aug arī mīlestība. Ticība mums saka, ka Dievs mīl tevi, Dievs mīl cilvēkus. Viņš ļauj mums šo mīlestību pieredzēt, izprast. Cerība rāda mums, ko mīļais Dievs ir mums devis. No tā izaug pretmīlestība - Dievs mīl mūs, un mēs mīlam Viņu. Taču šī mīlestība nāk no ticības. Bez ticības nebūtu iespējama mīlestība. Mums ir jātic, ka Dievs ir mīlestība. Kaut arī mēs Viņu neredzam, kaut arī nesaprotam, jo nevaram iztēloties, mēs ticam un gaidām, un no tā izaug mīlestība. Pāvils saka, ka ticība darbojas mīlestībā. Kā ticība bez cerības nav vērtā, tā arī mīlestība bez ticības ir mirusi. Šī mīlestība ir mēraukla, ar ko tiek mērīta ticība. Tātad no ticības veidojas mīlestība, un to Dievs redz. Un patiesa mīlestība ir mīlestība uz Dievu. Kā izpaužas šī mīlestība? Kungs Jēzus ir teicis: kurš Mani mīl, tas tur bausļus. Kurš Mani mīl, tas ir paklausīgs. Daudziem cilvēkiem, pat daudziem kristiešiem ir cits priekšstats par mīlestību. Tur neko nevar mainīt, tas ir Jēzus vārds. Jēzus ir to nedefinējis. Ticības mēraukla ir mīlestība - kurš Mani mīl, tas ievēro bausļus. Vai mums vienmēr ir šī iekšējā vēlme dzīvot pēc Dieva bausļiem, vai mums ir šī iekšējā vēlme sevi vērtēt pēc Dieva bausļiem un izrotāt savu dzīvi ar tiem? Kurš Mani mīl, tas tur manus bausļus.

Ja zina, ka Dievs mēra mūsu ticību ar mīlestības mērauklu un Viņš mīlestību ir definējis saistībā ar ticību, tad šī mīlestība nav visai ērta.

Cits bauslis, ko Viņš ir devis, ir par tuvākā mīlestību: ja mums ir šī cerība, ka Dievs ir apsolījis kopību ar Viņu, mēs ilgojamies pēc tās, mēs gatavojamies tai. Ko nozīmē gatavoties? Mēs gatavojamies kopībai ar Dievu un uzvedamies tā, lai jau šodien būtu ar Dievu kā viens vesels, Viņa domām, Viņa pārlicībai kļūstot par mūsu domām un mūsu pārlicību. Kāda ir Jēzus pārlicība? Viņš mīl manu tuvāko tā, kā mīl mani. Ja mums ir šī cerība, šī ilgošanās pēc nākotnes, šīs ilgas pēc kopības ar Dievu, tad jau šodien mēs sevi noliekam uz šī ceļa. Mēs mēģinām un pūlamies atkal no jauna ieaukt Jēzus Kristus pārlicībā. Jēzus Kristus ir Dievs, Dievs ir mīlestība, Viņš mīl manu tuvāko, un tas sader kopā. Es augu šajā mīlestībā, jo man ir cerība, es gaidu uz kopību, es gatavojos kopībai ar Dievu, jo Dievs ir mīlestība, tas nozīmē, ka arī es esmu mīlestība. Tāpēc mīlestība ir tik nebeidzami svarīga. Tātad ticība ir izšķiroša pestīšanai, tā darbojas cerībā un tiek mērīta mīlestībā.

Rezumējot: Pāvils saka, ka paliek ticība, cerība un mīlestība. Tie ir pamatprincipi, bet mīlestība ir lielākā to starpā. Pāvils nesaka, ka mīlestība ir vissvarīgākā, bet gan lielākā. Un to viņš izskaidro pats, jo ticība kaut kad apstājas.

Pirmapustulis Žans Luka Šneideris atvadās no apriņķa apustuļa Markus Fēlbauma (attēlā pa kreisi), kas aiziet pelnītā atpūtā, un ieceļ par jauno apriņķa apustuli Jurgu Zbindenu (attēlā pa labi).

Kad ticības laiks būs beidzies, mēs ieraudzīsim, kam esam ticējuši. Šodien mēs varam šad un tad piedzīvot ticību. Un šī piedzīvošana stiprina mūsu ticību. Kad mēs būsim pie Viņa, mums vairs nevajadzēs ticēt, jo tad viss jau būs mūsu rokās, viss būs skaidrs. Cerība ir tā, ko mēs gaidām un kuru mēs izbaudām svētajā vakarēdienā, kopībā. Ir skaisti, ja var piedzīvot to, kas varētu būt kopība ar Dievu, bet tagad tā ir tikai priekšnojauta. Bet kaut kad Dievs izpildīs savu solījumu, tad mums vairs nevajadzēs cerību, tad mēs dzīvosim šajā realitātē. Mīlestību mēs varam jau šodien piedzīvot dažādā veidā, taču tā nebeigsies. Kāpēc? Es atgriezīšos pie sākuma. Mēs būsim uzņemti šajās attiecībās ar Dievu, tajās mēs tad varēsim dzīvot, un šīs attiecības ir mīlestība. Kad to sasniegsim, kad būsim pie mērķa, mēs dzīvosim Dieva mīlestībā, mums būs cieša kopība ar Dievu, mēs būsim kā viens vesels, esot Viņam pavisam tuvu, un neviens vairs nevarēs mūs šķirt no Viņa. Tā ir mīlestība. Tātad mīlestība nekad nebeigsies, tā kļūs pilnīga, jo mēs būsim kāzu zālē un vēlāk jaunajā radījumā. Cilvēki dzīvos jaunus apstākļos, kad visi būs piepildīti ar Dieva mīlestību. Šajā ciešajā kopībā ar Dievu arī cilvēku starpā būs jaunas attiecības. Viss grēcīgais būs prom, visa cilvēciskā arī nebūs, mēs būsim pilnīgi orientēti uz Dievu, Dievs būs visos un visā, un cilvēku attiecības savā starpā arī būs dievišķas, pildītas ar Dieva mīlestību. Un visa notikušā mērķis ir mūžīgā mīlestība, kur mēs dzīvosim kopībā ar Dievu un

cilvēku attiecību pamats būs trīsvienība. Cilvēku savstarpējās attiecības bāzēsies mīlestībā. Tā ir mūsu nākotne.

Tās ir dažas domas par šiem trim galvenajiem jēdzieniem: ticību, cerību un mīlestību. Mēs darām labi, ja par to reizēm domājam. Uz ko es ceru? Kam es ticu? Laika gaitā uz tā visa sakrājas liela putekļu kārtā, un tad ticību nomaina tradīcijas. Paliksim

vienmēr pie dievišķajiem pamatelementiem. Domāsim par jautājumu, kam mēs ticam, kāpēc mēs ticam. No tā izaug cerība un mīlestība. Bez cerības mūsu ticība ir mirusi. Ticības mēraukla ir mīlestība.

Un mūsu mērķis ir nonākt mūžīgā Dieva mīlestībā, mums un visiem mūsu līdzcilvēkiem. Tā ir mūsu vēlme, tas ir mūsu mērķis. Āmen.

PAMATDOMAS

Ticība, cerība un mīlestība ir nešķiramas un vienlaicīgi neaizstājamas pestīšanai. Mēs ticam, ka Dievs ir mīlestība, un uzticamies Viņam. Šī ticība pāraug cerībā un mīlestībā. Mēs pacietīgi gaidām uz atpestīšanu un aktīvi gatavojamies. Mēs atbildam Dieva mīlestībai, pildot Viņa baušļus, un mīlam tā, kā mīl Jēzus.

Pirmapustuļa Žana Lukas Šneidera dievkalpojums Rīgā

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Pirmapustulis Šneiders pie altāra

Brāji un māsas dievkalpojumā

Svētdien, 19. augustā, Rīgas baznīcā notika pirmapustuļa Šneidera dievkalpojums, kurā viņš kalpoja visu Latvijas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no 1.Korintiešiem 1, 26.27: „Raugait, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un kas nespēcīgs pasaulē, to ir Dievs izredzējis, lai liktu kaunā stipros.”

Sprediķī pirmapustulis atgādināja par katra kristieša aicinājumu: „Dievs mūs ir izredzējis un grib mūs sagatavot,

lai mēs spētu ieiet mūžīgā kopībā ar Viņu.” Turklāt katrs no mums ir pasaukts kalpot, būt par darbarīku Dieva rokās.

„Mēs veicam savu darbu tur, kur Viņš mūs ir sūtījis, un izpildīsim savu kalpošanu līdz beigām,” uzmundrināja pirmapustulis. Panākums bieži vien nav mērojams skaitļos: „Mūsu panākums ir tas, ka mēs pildām līdz galam Dieva gribu.” Un kalpošanu Dievs svētīs.

Svētā vakarēdiena nodošana dvēselēm mūžībā
Projektora un ansambļa kopbilde

Izredzēts - un tagad?

Izmeklēts, izredzēts, aicināts- šie centrālie evaņģēlija jēdzieni vienlaikus ir ietveroši un ierobežojoši. Kā tas ir iespējams, ka Dievs mīl visus cilvēkus? Tālāk - pamatdomas no pirmapustuļa dievkalpojuma.

Pirmo no trim saviem Āfrikas apmeklējuma dievkalpojumiem pirmapustulis Žans Luka Šneiders svinēja Kamerūnā. 2018. gada 28. februārī viņš bija kopā ar brāļiem un māsām Jaundē.

Atpazīt izredzētību

Atklāsmes grāmatā ir rakstīts, ka Jānis redzēja Jēzu Kristu kopā ar izredzētajiem pēc Viņa atnākšanas. Tos, kuri piedalīsies Kunga atnākšanas dienā, var atpazīt pēc trim pazīmēm - tā saka starptautiskās baznīcas vadītājs:

- nekādu nopelnu: izredzētība nav piešķirta pēc nopelniem vai snieguma, bet gan tikai un vienīgi no Dieva;
- ne tikai viena vienīga tauta - izredzētie nāk no visām tautām;
- bagātīgi, bet ierobežoti - izredzēto ir daudz, taču viņu skaits ir ierobežots - tā pirmapustulis Šneiders skaidro Bībelē minēto skaitli 144 000.

Saprast izredzētību

Tie, kuri piedalīsies Kunga atnākšanas dienā, ir izredzēti, lai:

- būtu pirmsdzimtie un līdz ar to pirmie cilvēki, kuri „pēc savas augšāmcelšanās uzgērbis Jēzus augšāmcelšanās miesu”;
- veidotu Kristus ligavu: „Aina par kāzām izskaidro, ka tie ir pirmie, kuri ir cieši saistīti ar Jēzu; tie dzīvos ar Viņu un dalīsies visā.”
- kalpotu un valdītu kopā ar Jēzu: tie nevaldīs pār cilvēkiem, tie nepavēlēs, bet gan ar visu spēku „kalpos cilvēku atpestīšanas labā”.

Nostiprināt izredzētību

- Izredzētie nes Dieva vārdu, tie pieder Dievam: „Jēzus mūs izpirka ar savu upuri. Sātanam vairs nav tiesību uz mums.” Un izredzētie seko Viņa aicinājumam: „Tu kļūsti par Dieva bērnu, jo Jēzus tieši tevi izredzēja un izpirka.” Tie, kas ir izredzēti, saņem Svētā Gara dāvanu: „Acīmredzot šī zīme ir arī simbols atdzimšanai no ūdens un gara, ko mēs esam saņēmuši caur ūdenskristību un svēto apzīmogošanu.”
- Izredzētie izvairās no elkdievības, jo tā attur no Dieva: „Ja izglītība, nauda un panākumi tev ir svarīgāki par Jēzu Kristu, tu esi izvēlējis kalpot elkiem.” Elkdievība ir arī buršanās un spiritisms: „Cilvēks vairs neuzticas

Dievkalpojumā pirmapustuļis Žans Luka Šneiders iecēla apustuļa amatā vairākus amatbrāļus: Kamerūnai - Ignatius Che Nchi (trešais no labās), Sjerraleonei - Braima Saffa (otrais no labās), un Nigērijai - Ernest Onyebuchi Onwukwe (pirmais no labās)

Jēzum, lai sasniegtu to, ko labprāt gribētu, tas ir, viņš meklē palīdzību kaut kur citur. Tā ir elkdievība.” Arī sprediķotājs var nonākt ticības briesmās: „Arī tā ir elkdievība, ja cilvēks kļūst svarīgāks par Jēzu Kristu.”

- Izredzētie seko Jēzum. Sekošana nozīmē vēlēties vienmēr būt kopībā ar Jēzu Kristu: „Dievkalpojumā, lūgšanā un īpaši svētā vakarēdiena svinēšanā.” Izredzētie pieder Jēzum Kristum un seko Viņam bez noteikumiem: „Jo mēs mīlam Viņu un vēlamies vienmēr būt kopā ar Viņu.” Tāpat izredzētie nes pestīšanas vēsti visiem svešiniekiem un grēciniekiem: „Mēs mīlam svešiniekus. Mēs mīlam vājos.”
- Izredzētie ir nevainojami – viņi atpazīst savus grēkus un nožēlo tos. Ticot un esot gatavam nožēlot ir iespējama grēku piedošana: „Dievs var nomazgāt viņu grēkus, un viņi kļūst nevainojami.”
- Izredzētie seko apustuļiem. Caur apustuļa amatu izredzētie saņem gara zīmogu: „Tas ir apustulāts, kas ir saņēmis uzdevumu sagatavot līgavu Jēzus atnākšanai.”

PAMATDOMA

Atklāsmes grāmata 14, 1:

„Tad es redzēju: raugi, Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam viņa tēva vārds bija rakstīts uz pierēm.”

Mēs tikām izredzēti, lai kļūtu par Jēra pirmdzimtajiem. Lai to sasniegtu, mēs atsakāmies no visa veida elkdievības, kalpojam, ievērojot Jēzus piemēru, tiecamies pēc žēlastības un sekojam apustuļa amatam.

PĀVILS NOKĻŪST MALTĀ

(APUSTUĻU DARBI 27 UN 28)

*Pāvils kopā ar citiem
gūstekņiem jānogādā ar kuģi
Romā. Tuvojas vētra. Kad
kuģis pietauvojas Krētas salā,
Pāvils brīdina kuģa vīrus tālāk
nebraukt. Taču kuģa kapteinis
neklausa Pāvilu.*

Vējš pārvēršas par varenu vētru. Kuģa komanda nav vairs spējīga nostiprināt kuģi. Nākamajā dienā komanda izmet visu kravu jūrā. Taču vētra nerimstas. Vēl pēc dienas viņi sāk mest pāri bortam dažādus darba rīkus un iekārtas, lai kuģis kļūtu vēl vieglāks.

Ne sauli, ne zvaigznes vairs nevar redzēt debesīs. Cilvēkiem zūd pēdējā cerība izglābties. Taču Dievs Pāvilam caur savu eņģeļi pavēsta, ka visi 276 cilvēki uz kuģa paliks dzīvi. Pāriet četrpadsmit dienas un naktis, ir nakts vidus. Jūrnieki izmet lodi un noskaidro, ka

ūdens vairs nav dziļš. Viņi sāk baidīties, ka kuģis uzskries uz kādas klints. Vairāki jūrnieki mēģina bēgt no kuģa ar laivu. Taču Pāvils brīdina: ja visi nepaliks uz kuģa, tad nevarēs izglābties.

Īsi pirms rītausmas Pāvils mudina visus kaut ko ieēst. Viņš pats ņem maizi, pateicas Dievam, izdala ēdamo un arī pats sāk ēst.

Kad kļūst gaišs, kuģa komanda mēģina sasniegt sauszemi, taču kuģa priekšgals salūzt pret kādu klints muguru. Vieni peld, citi pieķeras pie dēļa gabaliem un baļķiem no sadragātā kuģa. Visi 276 cilvēki nokļūst līdz krastam, tā izglābjoties.

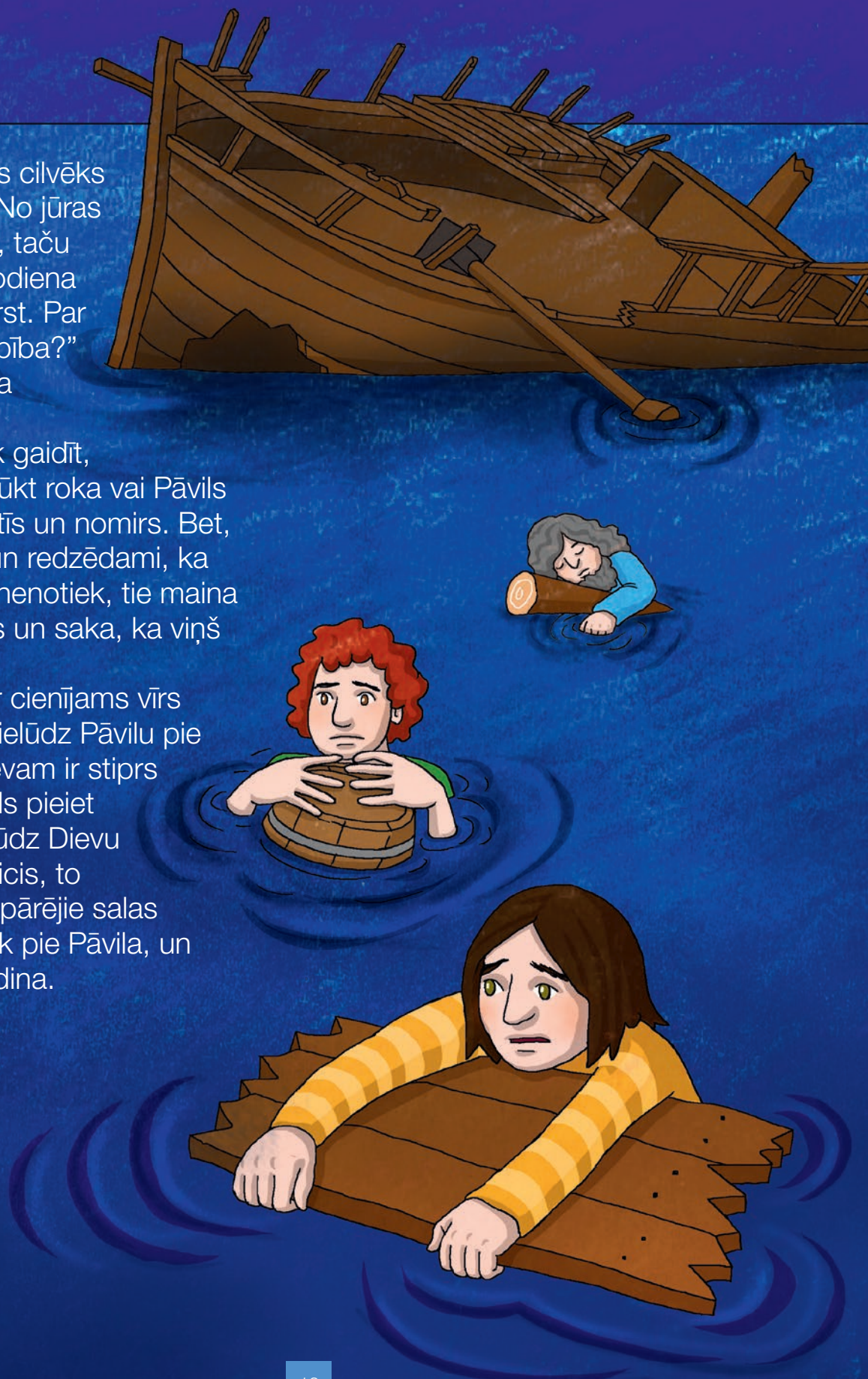
Salu, uz kuras viņi nokļūst, sauc Malta. Salas iedzīvotāji izglābušos uzņem ar neparastu laipnību. Tā kā sāk līt un kļūst auksti, tiek iekurta uguns. Arī Pāvils vāc žagarus. Kad viņš grib zaru nastiņu ielikt ugunskurā, odze, karstuma dēļ izlīdusi no žagariem, aptinas ap viņa roku un iedzeļ. Vai izglābšanās no vētras būtu vērtīga? Iezemieši saka cits

citam: „Vai šis cilvēks ir slepkava? No jūras viņš izglābās, taču no čūskas kodiena viņam ir jāmirst. Par ko tāda atriebība?”

Pāvils nokrata čūsku ugunī.

Iezemieši sāk gaidīt, kad sāks uztūkt roka vai Pāvils piepeši pakritīs un nomirs. Bet, ilgi gaidījuši un redzēdami, ka nekas ļauns nenotiek, tie maina savas domas un saka, ka viņš esot dievs.

Publijs, kas ir cienījams vīrs uz šīs salas, ielūdz Pāvilu pie sevis. Viņa tēvam ir stiprs drudzis. Pāvils pieiet pie viņa, pielūdz Dievu un, rokas uzlicis, to dziedina. Arī pārējie salas iedzīvotāji nāk pie Pāvila, un viņš tos dziedina.

VIZĪTĒ PIE DAMIANA DOHĀ, KATARĀ

Esiet sveicināti Katarā! Mani sauc Damians, un man ir 13 gadu. Es dzīvoju Dohā, Kataras galvaspilsētā, kopā ar saviem vecākiem un brāli Dilonu (viņam ir 15 gadu). Katara atrodas Tuvajos Austrumos, jūs to atradīsiet Arābijas pussalas austrumos.

Esiet sveicināti Katarā! Mani sauc Damians, un man ir 13 gadu. Es dzīvoju Dohā, Kataras galvaspilsētā, kopā ar saviem vecākiem un brāli Dilonu (viņam ir 15 gadu). Katara atrodas Tuvajos Austrumos, jūs to atradīsiet Arābijas pussalas austrumos.

Šeit mēs dzīvojam, tā ir mūsu mājas ieeja. Mani vecāki ir cēlušies no Dienvidāfrikas un pirms septiņiem gadiem pārcēlās uz Kataru, jo tētis te atrada labu darbu. Viņš ir lidostas projektu vadības uzņēmuma direktora vietnieks, mana māte pasniedz mūzikas stundas manā skolā. Katarā dzīvo daudz ārzemnieku, tikai katrs deviņais ir iezemietis. Pārsvārā ārzemnieki ir ieradušies, lai strādātu naftas un gāzes industrijā, kas ir padarījusi valsti bagātu.

Attēlā redzams mans draugs, foto ir uzņemts kādās dzimšanas dienas svinībās restorānā.

Mans tētis ir priekšstāvis mūsu draudzē. Turklāt viņš dzied kori un spēlē ērģeles. Mana mamma dirīģē kori un arī spēlē ērģeles un oboju orķestrī. Mūzika ir mūsu ģimenes sastāvdaļa, kā jūs to redzat šajā attēlā: es spēlēju čellu, mans brālis ir izšķīries par taustiņinstrumentu spēlēšanu.

Mūsu dievkalpojumi notiek vienā no kristiešu centriem. Tur ir viena neliela telpa, kur mēs noliekam krēslus un vienu galdu, kas kalpo par altāri. Vienā skapī mēs saliekam galdautu, ērģeles, notis un nošu pulti. Visas lietas mēs izkārtojam un saliekam vienmēr no jauna pirms katra dievkalpojuma.

Tā ir skola, kuru es apmeklēju. Mani mīļākie mācību priekšmeti ir ģeogrāfija, teātris, sports un vēsture.

Ko es nevēlos: spēlēt regbiju, ēst tomātus, apmeklēt angļu valodas stundas. Ko es vēlos: spēlēt Playstation vai planšeti, ēst makaronus ar sieru, spēlēt futbolu un citus sporta veidus. 2022. gadā Katarā norisināsies pasaules čempionāts futbolā. Tā kā šeit vasarā gaisa temperatūra pārsniedz +40 grādus, čempionāts norisināsies ziemā. Tad diennakts vidējā temperatūra svārstās no +17 līdz +20 grādiem pēc Celsija. .

Attēls: Brian Jackson - Fotolia.com

Lūgšana - neaizstājama visās dzīves situācijās

Kāpēc mēs lūdzam? Kas padara lūgšanu par lūgšanu? Un ko vajag aktīvai lūgšanu dzīvei? Tālāk – pirmapustuļa domas par būšanu divatā ar Dievu.

Ja runā par lūgšanu, vispirms domā par lūgšanu dievkalpojumā, kur pielūgšana, pateicība, lūgums un aizlūgums ir svarīgi elementi. Lūgšana, kas tiek izrunāta dievkalpojumā, nav tikai vadītāja pateicība, lūgums un rūpes, bet gan tā izceļ to, kas skar un attiecas uz draudzi.

Atklāta lūgšana dievkalpojumā norāda dievkalpojuma dalībniekiem, cik svarīga ir katra individuālā lūgšanu dzīve. Lūgšana dievkalpojumā var pamudināt lūgt pašam - un visos dzīves apstākļos, ne tikai grūtās situācijās, kurās varbūt pats lūdzējs vairs neredz izeju un ir dziļās šaubās.

Ticības un kopības izpausme

Lūgšana ir būtiska kopības izpausme starp cilvēku un Dievu. Katehismā ir teikts: „Lūgšanā ticīgais piedzīvo, ka Dievs ir klātesošs, Dievs dzird, Dievs atbild.” (KNK 13.1)

Taču dažiem viņu pašu lūgšana, kuru dēvē par tradicionālo lūgšanu dzīvi, bieži vien nobīdās otrajā plāksnē. Tomēr atkal un atkal rast iespēju lūgt un atslēgties no pasaules ir vitāli nepieciešams. Tāpat ir jāuzņemas kopt lūgšanu dzīvi

kopā ar saviem bērniem, lai viņi izprot, ka lūgšana notiek ne tikai dievkalpojumā, bet gan arī ikdienas dzīvē.

Kad mēs lūdzam, tad vispirms tā ir mūsu ticības izpausme, jo bez ticības Dievam uzrunāt Viņu un ilgoties saņemt atbildi no Viņa būtu bezjēdzīgi. Ticīgais zina: Dievs var uzrunāt un Viņš atbild. Cilvēks ir Dieva radījums, Viņa līdzība, un tamdēļ viņš var saņemt Dieva atbildi.

Tas, kurš aptver lūgšanas iespējas, pieredz, ka Dievs stāv mums pretī, Viņš dzird un atbild. Šī pieredze savukārt ļauj piedzīvot, ka Dievu var atpazīt, ka Viņš interesējas par cilvēku vēlmēm un pavada tos viņu ceļos. Lūgšana ir arī mūsu iekšējās nostājas izpausme, kas uzsver mūsu uzticēšanos Dievam. Kurš lūdz, tam ir jāzina, kādus elementus ietver lūgšana. Par to tiks runāts turpmāk.

Iekšējā un ārējā nostādne

Lūgšanai pieder noteikts ķermeņa izpausmes veids: piemēram, kopā saliktas rokas, lai signalizētu, ka tā nav vienkārši kāda ierasta rīcība, bet gan koncentrēšanās uz

sarunu ar Dievu un visu citu nodarbjū atlikšana malā. Lūdzējs, kas lūdzot noslīgst ceļos, parāda, ka ir pazemīgs Dieva priekšā un godina To kā visvarenu, cildenu un žēlsirdīgu, kuram var uzticēt visu. Kad lūgšanā aizver acis, tas kalpo tam, lai nekas nenovērstu no sarunas ar Dievu.

Tāpat jau ārējā stāja skaidri parāda, ka lūdzējs ir tas, kurš pilnīgi koncentrējas uz Dievu. Lūgšanas ir tieša vēršanās pie Dieva, pateicoties par saņemto un izlūdzoties palīdzību un aizstāvību. Tāpat lūgšanā cilvēks vienmēr ir saņēmējs vai pateicīgs par saņemto (kā Jēzus – pat tad, kad cīnījās ar Dievu vai pieprasīja (Lūkas 22, 44)). Cilvēks ir lūdzējs, un Dievs ir devējs un piešķirējs. Lūgšanā vairāk tiek akcentēta žēlastība un pestīšana, pēc kā ilgojas cilvēks un ko Dievs arī savā mīlestībā dāvā.

Lūgšanā vienīgi Dievs ir cilvēkam pretī. Tas ir spēkā arī kopības un dievkalpojuma lūgšanā, kad netiek uzrunāti klātesošie, bet gan vienīgi Dievs. Tiktāl lūgšana ir monologs vai viena lūdzēja runa.

Tas, kurš lūgšanā uzticas Dievam, piedzīvos, ka Dievs ir mīlošs un aprūpējošs, Viņš dažādās mūsu dzīves situācijās dāvā spēku un savu pavadību. Ja mēs liecinām par Dievu Tēvu kā Radītāju, Jēzu Kristu kā Pestītāju un Svēto Garu kā visa jaunā Radītāju, to visu mēs varam lūgšanā piedzīvot. Tādējādi mūsu liecība kļūst par daļu no mūsu dzīves, tāpat kā pielūgšana, pateicība, lūgums un aizlūgums, kas pieder pie lūgšanas, Dieva būtības. No tā izriet, ka lūgšana ir svarīgs avots Dieva izzināšanā.

Un tagad apskatīsim jau pieminētos aspektus, saistītus kā ar kopīgu, tā privātu lūgšanu.

Pielūgšana

Vispirms lūgšana ir pielūgsmē – vēršanās pie dievišķā, visvarenā, majestātiskā, noslēpumu pilnā un pieredzes bagātā, kas liek cilvēkiem brīnīties un reizē šķiet fascinējošs. Pielūgšana notiek pirms lūguma vai aizlūguma. Dieva pielūgsmē ir iederīga, jo Viņš stāv pāri visam un Viņam nav robežu laikā un telpā. Dievbijīgā pielūgsmē mēs tuvojamies Dieva majestātei, kas līdzinās svētumam, visvarenībai un mūžīgumam.

Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā ir daudzi piemēri pielūgsmēi: „Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus tā Kunga, sava Radītāja priekšā.” (Psalmi 95, 6) Atklāsmes 4, 10.11 tiek pateikts, kādi vārdi un žesti iederas pielūgsmē: „[Tad] divdesmit četri vecaji metas zemē tā priekšā, kas sēd goda krēslā, un pielūdz to, kas dzīvo mūžu mūžos, un

noliek savus vainagus goda krēsla priekšā, sacīdami: Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un varu, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.”

Vecajā Derībā vienīgais leģitīmais pielūgsmes objekts ir Izraēla Dievs, kas vienlaicīgi ir Visuma Radītājs. Jaunā Derība pamato, ka Jēzus Kristus un Svētais Gars ir tie, kurus arī jāpielūdz – tāpat kā Dievu, mūsu Tēvu. Jēzus ir augšāmcēlies un paaugstināts Kungs, kurš mums jāpielūdz.

Pielūgt Dievu ir visas dzīvās radības, visu cilvēku un tautu, visu redzamo un neredzamo spēku mērķis šai pasaulei (Jesajas 45, 14; Cakarijas 14, 9.16; Psalmi 96, 7–9; Jāņa 4, 20–24). Augšāmcēlušais Jēzus Kristus vienlaicīgi ir arī Kungs, kurš ticis paaugstināts un kurš mums ir un būs jāpielūdz. Tas, kas ir teikts Vecajā Derībā par Dievu, tiek pārņemts arī uz Kristu (Filipiešiem 2, 9–11). Debesbraukšanā kļūst redzams, ka mūsu pienākums ir pielūgt Jēzu Kristu: „Tie pielūdza viņu un atgriezās Jeruzalemē ar lielu prieku.” (Lūkas 24, 52)

Pateicība

Pateicība ir atziņa par to, ka cilvēka dzīve zināmā mērā ir atkarīga no attiecībām ar Dievu. Tas, kurš pateicas, vispirms pateicas par sevi, par savu esamību - neatkarīgi no tā, vai pēc cilvēciskās mērauklas viņš ir panākumiem bagāts vai arī ne. Šajā pateicībā tiek akcentēts: Dievs ir Radītājs un arī sava radījuma sargātājs un cilvēks sevi uztver kā daļu no Dieva radītā.

Cilvēka pieredze - viņš savā dzīvē tiek pasargāts, pavadīts - ļauj viņam palikt pateicīgam vienmēr par visu. Cilvēks ir pateicīgs, saprotot, ka viņa dzīves apstākļiem un vispār dzīvei nav gadījuma rakstura, bet gan viss ir piešķirts un apsolīts no Dieva.

Lūgums

Dažkārt liekas, ka lūgšana ir vairāk kā lūgums; arī „Mūsu Tēvs”, Jēzus lūgšanā ir daudz lūgumu. Lūdzot vēršanās pie Dieva parāda, ka Dievs ir tas, kuru drīkst uzrunāt visās dzīves situācijās. Lūdzējs savā lūgšanā ietver arī savu dzīves situāciju.

Ja Dievam kaut ko lūdz, Viņš tiek atzīts par cilvēka dzīves palīgu un sargātāju. Lūgšanā cilvēks piedzīvo, ka Dievs ir žēlsirdīgs un pieejams visiem, ka Viņš izpilda vai dažkārt nepiepilda lūgumus. Atziņa, ka Dievs ir savam radījumam sasniedzams un mīl to, ļauj mums izteikt lūgumus. Dievs

Attēls: Africa Studio - Fotolia.com

nav tālu no mums, un Viņš nav vienaldzīgs pret savu radījumu, bet gan to pavada un pasargā. Viņš vēlas tam vienlaicīgi pavērt ceļu uz pestīšanu un mūžīgo dzīvi.

Aizlūgums

Aizlūgšana atbilst atziņai, ka ticīgais savu ticību var stiprināt kopībā ar citiem ticīgajiem. Tādējādi ticīgais arī parāda, ka viņš ir Dieva attēls un ir ciešā kopībā un saistībā ar pārējiem, kuri tāpat ir Dieva attēls.

Aizlūgšana ir arī tuvākā mīlestības konsekvence. Lūgums, lai Dievs pasargā citus un dāvā tiem savu pestīšanu, pasargā ticīgo no tām briesmām, kas slēpjas uzskatā: pestīšana domāta tikai viņam vienam.

Pēcvārds

Tas, kas aizkustina cilvēku un nāk no viņa sirds, tāpat kā paša posts un vēlmes un citu vēlmes un posts, ir daļa no lūgšanas. Arī bailes un prieks, slimība un veselība, pirmsnāves eksistence, dabas skaistums, cilvēku kopība un savstarpējās attiecības, kritieni un iznīcība, ko cilvēks veic pret dabu un citiem cilvēkiem, - tas viss iederas lūgšanā. Lūgšana ir dzīves nepieciešamība, kuru nosaka ticība un sekošana.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
Frīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Redaktors: Pēteris Johannings

Apskats

- 06.10.2018 Setubala (Portugāle)
- 07.10.2018 Sasoeira (Portugāle)
- 12.10.2018 Brazīlja (Brazīlija)
- 13.10.2018 Kuritiba (Brazīlija)
- 21.10.2018 Varšava (Polija)
- 04.11.2018 Zindelfingene (Vācija)
- 11.11.2018 Ustere (Šveice)
- 22.11.2018 Palangkaraja (Indonēzija)
- 25.11.2018 Banduna (Indonēzija)
- 09.12.2018 Pretorija (Dienvīdāfrika)
- 16.12.2018 Berlīne (Vācija)
- 23.12.2018 Veimāra (Vācija)
- 25.12.2018 Francija

New Apostolic Church
International

